

γ-αἶγες μας τρώνε σαφῆς κορφές ἀπὸ τὰ δυνάμια καὶ τὰ κα-
τσοπρίνια, δὲ δρωνε γουρσουζιές τσῆ στράτας (σαφῆς =
μόνον) Κρήτ. || Γνωμ. Ἡ πολλὴ παστρικοσύνη εἶναι μισή
γουρσουζιά Ἐννέα Χωρ. Συνών. β ρ ω μ ι ά. 5) Κακία,
δυστροπία, ἀταξία, ζαβολιά Κρήτ. Μακεδ. (Κολινδρ.) Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κορινθ.)— Λεξ. Δημητρ. 6) Φιλαρ-
γυρία Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κίτ.): Ἀρρώστησε ἀπὸ
τῆ γρουσουζιά του πού δὲ δύνεται νὰ φάῃ Κίτ. Συνών.
τ σ ι γ κ ο υ ν ι ά.

γρουσουζιάινω ἀμάρτ. γρουσουζιάινω Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς.

Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 1, τὸ ὅπ. βλ.: Μὴ λέγῃς τέ τινα λό-
για καὶ τὸ γρουσουζιάινεις τὸ παιδί! Μάν.

γρουσουζιάρικος ἐπίθ. Πελοπν. (Βερεστ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ά ρ η ς.

Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 1, τὸ ὅπ. βλ.: Ὁ συμχοφρῶδης ἄν-
δρως εἶναι γρουσουζιάρικος.

γρουσουζιασμένος μετοχ. ἐπίθ. Ἄνδρ. Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ρ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ά ζ ω.

1) Ὁ πάσχων παρ' ἀξίαν, ὁ ἄτυχος Μύκ.: Δὲν ξέρω ποῦ
πῆγαινε ἡ γρουσουζιασμένη. 2) Ὁ ἀπαίσιος, ὁ κακὸς Ἄνδρ.
Μύκ.: Ὁ γρουσουζιασμένος, εἶδα μοῦ ἄκαμενε! Μύκ.

γρουσουζικά ἐπίρρ. Ἰων. (Σμύρν.) Πελοπν. (Ἄρν.)
κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι κ ο ς.

Ἀπαισίως, κατὰ τρόπον δυσοίωνων ἐνθ' ἄν.: Ξεκουμπί-
σου ἀπὸ ὧν, πού ῥχες πρωῒ - πρωῒ, δευτεριάτικο, νὰ μὲ
συγχύσῃς καὶ νὰ πάῃ ἡ βδομάδα γρουσουζικά! Ἰων.
(Σμύρν.) Βαράει ἡ καμπάνα γρουσουζικά ἡ λυπητερά Πε-
λοπν. (Ἄρν.)

γρουσουζίκος ἐπίθ. πολλαχ. ὁ γρουσουζίκος Κρήτ. (Κίτ.
κ.ά.) γουρσουζίκος Κρήτ. (Κίτ.) Θεσσ. (Κρυόβρ.) Με-
γίστ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γουρσουζ'κους Λέσβ. γουρ-
σουζ'κος Θεσσ. (Χάσ.) Ἡπ. (Κόνιτς.) γουρσουζ'κους Ἡπ.
(Κουκούλ.) ὁ γουρσουζ'κους Ἡπ. (Ζαγόρ. Πράμν.) Θεσσ.
(Κρυόβρ. Συκαμν.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Βλάστ.
Βόιον Δεσκάτ. Κολινδρ.) ὁ γουρσουζ'κους Ἡπ. (Βίτς. Ζαγόρ.
Κουκούλ.) Μακεδ. (Γαλατ. Ἐράτυρ. Καταφύγ. Κοζ.) ὁ γουρ-
σουζ'κους Μακεδ. γρουσουζίκος σύνθηθ. γρουσουζίκος Ἀστνπ.
Εὔβ. (Βρύς.) Ἡπ. (Σχωρ.) Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Μῆλ.
Πελοπν. (Ἀναβρ. Λεῦκτρ.) γουρσουζ'κους Μακεδ. (Δασο-
χώρ.) γρουσ-σουζ-ζίκος Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὐδ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι κ ο τοῦ ἐπιθ. γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς.

1) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Τὰ σαβ-
βατογεννημένα παιδιά εἶναι γρουσουζικά κ' ἔχουν κακὴ πο-
δαρικό Πελοπν. (Ἡλ.) Ἀμ' ἀδαμώνω 'ς τὸ δρόμο μου
παππᾶ, δέν' ἕνα κόδο 'ς τὸ μαδῆλι μου, γιατί λένε πῶς ἡ ἀ-
δάμωσ' αὐτὴ 'ναι γρουσουζική Μῆλ. Ἦτανε γρουσουζικό
τὸ παιδί πού γεννήθηκε, πέθανε ὁ πατέρας του Πελοπν.
(Ἀναβρ.) Ὁ γουρσουζ'κου χέρι μᾶς ἔκλυψι τὰ κινάδια Ἡπ.
(Κουκούλ.) Γρουσουζικό μαρὸ ἐβγήκε, μόνο νὰ πᾶ' τὸ
σφάξωμε (μαρὸ = ζῶον) Κρήτ. (Σητ.) Χρουσουζικό ζῶ,
νὰ τὸ πουλήσῃς Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Γρουσουζίτση ἡ ἀγο-

ρά μας Ἄνδρ. Ἡ Τρίτη εἶναι γρουσουζίτση μέρα Εὔβ.
(Βρύς.) — Ὡ! τὸ στρίγγλικο, τὸ κακοπόδαρο, ὦ! τὸ γρου-
σουζικό, ὅπου γουρσουζ'κους τὸν πατέρα του! Α. Παπαδια-
μάντ., Νοσταλγ. 95. 2) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 2, τὸ ὅπ. βλ.,
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Πελοπν. (Κίτ. Λάγ.): Ἐ' δὲ ἀδικοθάνατο τὸ
γρουσουζικό Πελοπν. (Λάγ.) Μωρέ, γρουσουζικό εἶναι, ὅλο
ἄρρωστο τὸ θυμοῦμαι Κίτ. || Φρ. Μωρέ, ὁ γουρσουζ'κου! (ἀρά)
Ζαγόρ. 3) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 3, τὸ ὅπ. βλ., Ἀστνπ. Ἐρεικ.
Ἡπ. (Κουκούλ. Πράμν.) Σχωρ.) Θεσσ. (Συκαμν.) Κῶς Μα-
κεδ. (Γαλατ. Δεσκάτ. Καταφύγ. Κοζ.) Πελοπν. (Ἄρν.): Τί
γρουσουζ'κους ἀνθρώπους εἶναι αὐτό-μα, μὴ κανέναν δὲν κάμν'!
Καταφύγ. Ἀπὸ πατέρα καλὸ καὶ ἀπὸ μάννα βγαίν' ὁ γουρ-
σουζ'κα πιδιά (Συκαμν.) Ἐν δὲ θέλω νὰ ῥτη μαζ-ζίμ' μας,
εἶναι γρουσ-σουζ-ζίκου παιὶν Κῶς Βρέ τοῦ γουρσουζ'κου,
πού ἀνέφ'κιν 'ς τὰ κλονάγια! Γαλατ. Νὰ σὶ συγγλίσουν μὴ
τοῦ τσιγκιἀδραχτον, γουρσουζ'κου τοῦ διαβόλ' Κοζ. Νὰ
χαθῇς, γουρσουζ'κου! Δεσκάτ. Τὰ γουρσουζ'κα πιδιά τ'ς γει-
τονιᾶς αὐτόθ. Βρέ, γρουσουζικό, ἐγὼ σ' ἔχω τόσα χρόνια
καὶ ποτὲ δὲν ξέρω νὰ μοῦ πῇς ἕνα λόγο, νὰ μὲ φκαριστήσῃς
Ἀστνπ. Χρουσουζικό πλάσμα, μοῦ τσάκισες τὴ μπουτί-
λια! Σχωρ. Γρουσουζικό, ἔφαες τὸν πατέρα σου! Ἄρν.
Μούρ' γουρσουζ'κου, τ'ρᾶς νὰ φᾶς τ'ς γονέους σ' μὲ τ'
γκρίνια; Πράμν. Γρουσουζικά φάρια, βωρέ, αὐτοὶ οἱ
σκαρμοὶ! Ἐρεικ. 4) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 6, τὸ ὅπ. βλ., Καρ.
(Ἀλικαρνασσ. κ.ά.): Χρουσουζικό στισυλλί (δηλ. τεμπέλικο,
τ ε μ π ε λ ὶ σ κ υ λ λ ὶ ο) Ἀλικαρνασσ.

γρουσουζλαμάς ἐπίθ. γουρσουζλαμάς Ἰμβρ. Μεγίστ.
Σάμ. γουρσουζλαμάς Θεσσ. (Πήλ.) γουρσουζλαμάς Ἄνδρ.
Ἰων. (Μπουρνόβ.) Μεγίστ. Προπ. (Μηχαν.) Σάμ. γουρ-
σουζλαμάς Μύκ. γουρσουζλαμάς Μῆλ. ὁ γουρσουζλαμάς Μακεδ.
(Βλάστ.) γουρσουζλεμές Ἀθῆν. Πειρ. γουρσουζλεμές Ἀθῆν.
Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πειρ. γουρσουζλεμές Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ugursuzlama*.

1) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Μεγίστ. Νάξ.
(Γαλανᾶδ.): Ἦρθε πρωτομηνιὰ 'ς τὸ σπῆτι μου ὁ γουρσου-
λεμές κ' ἔπεσα καὶ τσακίστηκα Ἀθῆν. Πειρ. Ἀπ' αὐτὸν
τὸ γουρσουζλεμὲ περιμένεις ποδαρικό; αὐτόθ. Τί ἔπιασε 'ς
τὰ χέρια του αὐτὸς ὁ γουρσουζλεμός καὶ δὲν τό 'σπασε; αὐτόθ.
2) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 2β, τὸ ὅπ. βλ., Μύκ.: Εἶδα νὰ ἄκαμε
ὁ γουρσουζλαμάς; 3) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 3, τὸ ὅπ. βλ. 4) Ὁ
ἀνήθικος Μακεδ. (Βλάστ.) 5) Ὁ ὀργίλος Ἄνδρ. 6) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 5, τὸ ὅπ. βλ., Σάμ. 7) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ε ς 6, τὸ ὅπ.
βλ., Ἰμβρ.

γρουσουζλαντίζω ἀμάρτ. ὁ γουρσουζλαντίζω Προπ.
(Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ugursuzlamak*.

Δυστροπῶ.

γρουσουζλίκι τό, ὁ γουρσουζλούκι Κρήτ. (Νεάπ.) —
Λεξ. Περίδ. γουρσουζιλίκι Κρήτ. γουρσουζιλίκι Μεγίστ.
γουρσουζ-λί-κιν Κύπρ. γουρσουζ-λί-κιν Κύπρ. βουρ-
τουζ-λί-κιν Κύπρ. γουρσουζιλίκι Ἡπ. (Τσαμν.) Σάμ.
(Μαραθόκ.) γουρσουζουλίκι Πελοπν. (Γαργαλ. Μεσσην.
Τριφυλ.) γουρσουζουλίκι Ἡπ. (Μαργαρ.) Ἰκαρ. γουρσουζ-
λούκι Μακεδ. (Βέρ. Ἐράτυρ. Σιάτ.) γουρσουζιλίξ Μακεδ.
(Γαλατ. Κολινδρ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ugursuzlamak* = κακὸς οἰωνός.

1) Γ ρ ο υ σ ο υ ζ ι ά 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἡπ. (Τσαμν.) Ἰ-
καρ. Κρήτ. Κύπρ. Μεγίστ. Πελοπν. Σάμ. (Μαραθόκ.)

- 2) Γρουσουζιά 5 Κύπρ. Μακεδ. (Γαλατ. Κολινδρ.) "Εφκειασις πάλι τοῦ 'ουρσουζλίξ' Κολινδρ. Τί καρτιρῆς 'π' τοῦ πονδουνάρ', ὅλον 'ουρσουζλίξια (πονδουνάρ' = ὁ πολὺ κοντὸς ἄνθρωπος) Γαλατ. 3) Λαιμαργία Σάμ. (Μαραθόκ.) 4) Βωμολογία Μακεδ. ('Εράτυρ.)

γρουσουζλίκω ἐπιθ. θηλ. 'ουρσουζλίκου Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουσουζλίκι.

Κουτσομπόλα, δολία.

γρουσουζογυναῖκα ἡ, ἀμάρτ. γουρσουζογυναῖκα Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ.) χρουσουζογυναῖκα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. γυναικα.

Γυνή ὀκνηρά. β) Γυνή ρυπαρά καθ' ἐαυτήν καὶ εἰς τὰ τοῦ οἴκου Κρήτ. (Ζερβιαν. Κίσ.)

γρουσουζοδουλεῖα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.) γουρσουζοδουλεῖα Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) χρουσουζοδουλεῖα Πελοπν. (Γαργαλ.) χουζουδ'λεῖα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. δουλεῖα.

1) Πρᾶξις τῆς ὁποίας ἡ ἐκτέλεσις θεωρεῖται ὅτι ἐπιδρᾷ δυσμενῶς εἰς τὴν ἐκβασιν διαφορῶν ὑποθέσεων Κρήτ. (Κίσ.) Πελοπν. (Γαργαλ.): Ἀρχινησες πάλι μὲ τις γρουσουζοδουλεῖές σου. 2) Ραδιουργία Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τῆρα μὴ σ' φκειάς' κἀνὰ χουζουδ'λεῖα αὐτός. 3) Ἐργασία πρόχειρος ἄτακτος Κρήτ. (Κίσ.): Δὲ θέλω τσι γουρσουζοδουλεῖές τση, καλλιά νὰ κάμω τὴ βονγάδα μοταχὴ μου.

γρουσουζόκαιρος ὁ, ἀμάρτ. γουρσουζόκαιρος Κρήτ. (Κίσ.) χρουσουζόκαιρος Ρόδ. γουρσουζοκαίρης Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. καιρός.

Καιρὸς ἄστατος, ἀτμοσφαιρική κατάσταση δις ἀερέστος προκαλοῦσα ἀνίαν ἐνθ' ἄν.: Μᾶς ἐκλεισε ὁ γρουσουζοκαίρης ἓνα μῆνα'ς τὸ χωριὸ Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὲ τοῦτονε τὸ γουρσουζόκαιρο θά-ν' ἀπομείνουνε οἱ ἐλιές ἀμάζωχτες ὀφέτος Κρήτ. (Κίσ.)

γρουσουζοκλέφτης ὁ, ἀμάρτ. γουρσουζοκλέφτης Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. κλέφτης.

Ὁ ζωοκλέπτης, ὁ κλέπτης μεμονωμένου ζώου, διὰ νὰ φάγη αὐτὸ καὶ ὄχι διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ. Συνών. κοπερίτης.

γρουσουζόκορμος τό, ἀμάρτ. χρουσουζόκορμος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. κορμί.

Ἀνθρώπος ἐλεεινοῦ χαρακτήρος. Συνών. γρουσουζό-πραμα.

γρουσουζόπαιδο τό, Πελοπν. (Κίτ.) χρουσουζόπαιδο Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. παιδί.

1) Παιδίον ἀτυχές, δυστυχησμένον Πελοπν. (Κίτ.): Τί θὰ κάμῃ τὸ γρουσουζόπαιδο τώρα ποὺ ἔμεινε ὀρφανό; 2) Παιδίον ἄτακτον ἢ ὀκνηρὸν Ρόδ.

γρουσουζόπραμα τό, ἀμάρτ. χρουσουζόπραμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. πρᾶμα.

Γρουσουζόκορμος, τὸ ὅπ. βλ.

γρουσουζουλεύω ἐνιχ. 'ουρσουζ'λείου Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουσουζουλί.

Γρουσουζεύω 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄν εἶν' ἀνάγκ' νὰ τοὺν γιλᾷς τοὺν ἄλλον, τ'ν 'ουρσουζ'λείς τότε τὴ δ'λεῖά σου καὶ δὲ σ' βγαίῃ γιὰ καλὸ Κουκούλ.

γρουσουζουλιᾶ ἡ, γουρσουζ'λιᾶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) γρουσουζ'λιᾶ Ἀλόνν. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. (Δομοκ. Πολυνέρ.) Μεγαν. Στερελλ. (Σπάρτ.) γρουσουλιᾶ Ἡπ. (Δερβίτσ.) χρουσουζουλιᾶ Ἡπ. (Μαργαρίτ. Πάργ. Τσαμαντ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.) 'ουρσουζ'λιᾶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Μακεδ. (Δεσκάτ.) — Δ. Βουτυρ., Εἴκοσι Διηγ. 2 χορζουζιλιᾶ Ἡπ. χ'σουζ'λιᾶ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ουλί:

1) Γρουσουζιά 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Διᾶκε ἡ κονκουβάγια κ' ἔκραξε 'ς τὸ κονάκι σου κακὸ σημάδι εἶναι χρουσουζουλιᾶ Ἡπ. (Μαργαρίτ.) Χρουσουζουλιᾶ τό 'χει νὰ τοῦ περάσῃ μαῦρος γάττος ἀπὸ μπροστὰ τὸ πρῶι ποὺ κινᾷ γιὰ ψάρεμα Ἡπ. (Πάργ.) Τοῦ φίδ', οὐ λαγός, ἡ γάττα καὶ οὐ παππᾶς, ἅμα τ'ς προτονιδῆς τοῦ προυῖ, ἔχ'νι γρουσουζ'λιᾶ Θεσσ. (Πολυνέρ.) "Ὅταν λαλήῃ ἡ κόττα, εἶναι γρουσουζουλιᾶ 'ς τὸ σπῖτι Ἡπ. (Δερβίτσ.) "Ἄμα σπᾶς' κατρέφτ'ς, εἶνι γρουσουζ'λιᾶ Ἀλόνν. Δὲν εἶδεις 'ουρσουζ'λιᾶ φέτους, νὰ μᾶς ἀπουρρίζουν τόσα γίδια! Ἡπ. (Κουκούλ.) "Ἄμα τοὺν βρῶ αὐτὸν μπροστὰ μ', τό 'χον μιγάλ' 'ουρσουζ'λιᾶ αὐτόθ. Δὲν γὰν' νὰ τοῦ κρύψῃς, εἶνι γουρσουζ'λιᾶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) 2) Κακοτυχία, ζημία Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Δ. Βουτυρ., ἐνθ' ἄν.: Μιγάλ' Παρασκευή, νὰ μὴ κἀν' τέτωια 'ουρσουζ'λιᾶ! Ζαγόρ.

γρουσουζοχροινᾶ ἡ, ἐνιχ. γουρσουζοχροινᾶ Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) γουρσουζοχροινᾶ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. χροινᾶ.

"Ετος ἀφορίας, δυστυχίας ἐνθ' ἄν.: Τότε θὰ εἶναι γουρσουζοχροινᾶ γιὰ τὸ κουράδι καὶ θὰ ἀρχίσουν νὰ ρίχνουν (τὰ αἰγοπρόβατα θὰ ἀρχίσουν νὰ γεννοῦν προώρως, νὰ πᾶσχουν ἀποβολὴν) Κρήτ. Ἐτέθωια γουρσουζοχροινᾶ ὀφέτος! Σταλιά νερό δὲν ἔβγαλε, νὰ χαθοῦνε θέλει κ' οἱ γι-ἀθροῦποι καὶ τὰ ὀζά! Κρήτ. (Κίσ.)

γρούτα ἡ, Κύπρ. Πόντ. ('Ινέπ.)

Τὸ Βυζαντ. γρούτα, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατιν. grutum.

1) Χυλὸς ἐκ χονδραλεσμένου σίτου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνιμείχθη καὶ ποσότης τις ἀλεύρου Κύπρ.: Παροιμ.

Ἀντὰν ἔτρωες τὴν γρούταν, | 'ς ἦεν ἀθ-θυμᾶσαι τοῦτα (ὅταν ἔτρωγες τὴν γρούταν, ἔπρεπε νὰ ἐνθυμῆσαι ταῦτα ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων τὰς δυσχερεῖς συνεπειὰς ἀπερισκέπτου πράξεώς των). β) Χυλῶδες παρασκευάσμα ἐξ ἀλεύρου, εἶδος σούπας Πόντ. ('Ινέπ.) Διὰ τὴν σημασ. πβ. Λεξ. Ζωναρ. εἰς τὴν λ. ἀθάρα: «ἄλευρον ἐψημένον. λέγει δὲ τὴν γρούτην, ὡς οἶμαι». 2) Χυλῶδες γλύκισμα ἐξ ἀλεύρου καὶ γλεύκους, εἶδος μουςταλενριᾶς, ἡ ἐξ ἀλεύρου καὶ μέλιτος ἢ σταφίδος Κύπρ.: Σήμερα ἔκαμα γρούτα, ἀλλὰ ἐν τὴν ἐξώρτωσα (= δὲν τὴν πέτυχα, ἀπέτυχον κατὰ τὴν παρασκευὴν τῆς). Συνών. γρουτέλα.

γρουτάρης ὁ, Κύπρ.

Τὸ Βυζαντ. γρουτάρης, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Μαχαιρ.)ἐκδ. R. Dawkins) 1,86 «ἐγίνην γρουτάρης καὶ ἐγύριζεν εἰς τὰ χωρία».

